

ÎNCHEIERE

15 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului depus de Alexei Grosu, reprezentat de avocatul Valentin Găină,

în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Alexei Grosu împotriva Inspectoratului General al Poliției de Frontieră al Ministerului Afacerilor Interne cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei din 13 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul depus de Alexei Grosu, reprezentat de avocatul Valentin Găină, și s-a menținut hotărârea din 12 martie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, prin care s-a respins acțiunea depusă de Alexei Grosu,

constată:

La 06 februarie 2017, Alexei Grosu, reprezentat de avocatul Valentin Găină, a depus cerere de chemare în judecată în ordinea contenciosului administrativ împotriva Departamentului Poliției de Frontieră al Ministerului Afacerilor Interne (în continuare DPF al MAI) cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a invocat că, prin Ordinele nr. 30/ps și nr. 33/ps din 11 ianuarie 2017 emise de DPF al MAI, Alexei Grosu a fost sancționat disciplinar cu aplicarea sancțiunii de eliberare din serviciu, fiind eliberat din funcția de inspector al unității de control al frontierei a sectorului Poliției de Frontieră „Valea Mare” a Direcției regionale Vest a DPF al MAI, în temeiul concluziei anchetei de serviciu din 16 decembrie 2016 și demersului Consiliului superior de disciplină din 04 ianuarie 2017, conform art. 35 lit. f) și art. 39 alin. (1) lit. l) din Legea nr. 283 din 28 decembrie 2011 cu privire la Poliția de Frontieră.

În opinia reclamantului, ordinele nominalizate contravin prevederilor legii, or, ancheta de serviciu a fost desfășurată unilateral și neobiectiv, nu este deplină, nu conține informații importante privind circumstanțele încălcărilor admise, fiind efectuată cu abateri grave de la prevederile Regulamentului intern al Poliției de Frontieră.

Astfel, în cadrul anchetei de serviciu au fost acumulate probe ce confirmă doar gradul de vinovăție al salariatului, nefiind constatate circumstanțele ce exclud

sau atenuază răspunderea acestuia. De asemenea, nu a fost luat în considerație faptul că, Alexei Grosu este unicul întreținător al familiei, are o vechime în muncă în cadrul Poliției de Frontieră de peste 2 ani, se caracterizează pozitiv, anterior nu i-au fost aplicate sancțiuni disciplinare, a recunoscut vinovăția în încălcarea disciplinei de muncă, se căiește și regretă de cele întâmplate.

Sub acest aspect reclamantul a indicat că, la aplicarea sancțiunii disciplinare au fost ignorate dispozițiile art. 36 alin. (4) și (6) din Legea nr. 283 din 28 decembrie 2011 cu privire la Poliția de Frontieră, deoarece nu i-a fost explicat dreptul de a prezenta probe în apărare, iar persoanele pretins vinovate în comiterea contrabandei au fost reținute de patrula în componența căreia era și Alexei Grosu.

Deopotrivă, contrar art. 35 lit. f) din Legea nr. 283 din 28 decembrie 2011, sancțiunea disciplinară a fost aplicată la propunerea persoanei care a efectuat ancheta de serviciu, deși trebuia să fie aplicată la propunerea Consiliului de disciplină, totodată fiind neglijate principiile legalității, imparțialității, respectării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, continuității, transparenței, răspunderii personale și profesionalismului.

În atare circumstanțe, reclamantul a considerat că a fost ilegal eliberat din funcție și urmează a fi restabilit în funcția deținută.

În această ordine de idei, reclamantul Alexei Grosu, reprezentat de avocatul Valentin Găină, a solicitat anularea ordinelor nr. 30/ps și nr. 33/ps din 11 ianuarie 2017 emise de Departamentul Poliției de Frontieră al MAI în privința lui Alexei Grosu;

restabilirea în funcția anterior deținută de inspector al unității control al frontierei a Sectorului Poliției de Frontieră „Valea Mare” al Direcției regionale Vest al DPF al MAI;

încasarea de la Departamentul Poliției de Frontieră al MAI în beneficiul lui Alexei Grosu a salariului de funcție cu toate suplimentele, pentru perioada absenței forțate de la muncă, începând cu momentul eliberării din funcție și până la momentul restabilirii în funcție;

încasarea de la Departamentul Poliției de Frontieră al MAI în beneficiul lui Alexei Grosu suma de cinci salarii medii lunare întru compensarea prejudiciului moral cauzat prin concediere ilegală;

compensarea din contul Departamentului Poliției de Frontieră al MAI în beneficiul lui Alexei Grosu a tuturor cheltuielilor de judecată.

La 31 mai 2017, Alexei Grosu, reprezentat de avocatul Valentin Găină, a depus cerere de modificare și concretizare a pretențiilor din acțiune (vol. I, f.d. 158), prin care a solicitat:

anularea ordinelor nr. 30/ps și nr. 33/ps din 11 ianuarie 2017 emise de Departamentul Poliției de Frontieră al MAI în privința lui Alexei Grosu;

restabilirea în funcția anterior deținută de inspector al unității control al frontierei a Sectorului Poliției de Frontieră „Valea Mare” al Direcției regionale Vest al DPF al MAI;

încasarea de la Departamentul Poliției de Frontieră al MAI în beneficiul lui Alexei Grosu a salariului de funcție cu toate suplimentele, pentru perioada absenței forțate de la muncă, începând cu momentul eliberării din funcție – 11 ianuarie 2017 și până la momentul restabilirii în funcție, reieșind din salariul mediu lunar pentru anul 2016 ceea ce constituie suma de 5 102,42 de lei;

încasarea de la Departamentul Poliției de Frontieră al MAI în beneficiul lui Alexei Grosu suma de cinci salarii medii lunare, reieșind din salariul mediu lunar în sumă de 5 102,42 de lei, cu titlu de echivalent bănesc al compensației prejudiciului moral cauzat prin concediere ilegală din funcție;

a compensa din contul Departamentului Poliției de Frontieră al MAI cheltuielile de asistență juridică în cuantum de 3 000 de lei, suportate de către Alexei Grosu.

Prin încheierea protocolară din 17 august 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (vol. I, f.d. 190) în legătură cu reorganizarea pârâului, Departamentul Poliției de Frontieră al MAI a fost înlocuit cu succesorul în drepturi Inspectoratul General al Poliției de Frontieră al MAI (în continuare IGPF al MAI).

Prin hotărârea din 12 martie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a respins ca fiind neîntemeiată acțiunea depusă de Alexei Grosu (vol. I, f.d. 218, 222-232).

Prin decizia din 13 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de IGPF al MAI și s-a menținut hotărârea din 12 martie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (vol. II, f.d. 60, 61-69).

Prima instanță și instanța de apel și-au argumentat concluziile prin faptul că, față de Alexei Grosu, inspector al unității control al frontierei a sectorului poliției de frontieră „Valea Mare” al Direcției regionale Vest, legal și întemeiat a fost aplicată sancțiunea disciplinară „eliberare din serviciu” pentru organizarea serviciului la un nivel nesatisfăcător și atitudinea neglijentă față de îndatoririle de serviciu.

Or, la 16 noiembrie 2016, fiind planificat în serviciu la ora 21:00, Alexei Grosu s-a prezentat la sector la ora 19.20, a fost instruit, la ora 20.45 a fost înarmat, dar a plecat în serviciu la ora 23.55, ajungând la sectorul încredințat abia la ora 00.10, motivând că se simțea rău, avea febră și s-a reținut să facă proceduri medicale. Însă, distinct acestor circumstanțe, acesta nu s-a adresat la medic și nu a anunțat superiorul.

Cu titlu subsidiar instanțele de fond au reținut că, ancheta de serviciu în privința lui Alexei Grosu a fost desfășurată în concordanță cu prevederile Regulamentului intern al Poliției de Frontieră și Codului muncii și alte norme de drept pertinente, nefiind constatate derogări de la acestea.

Mai mult decât atât, sancțiunea disciplinară a fost aplicată la propunerea organului competent – Consiliul superior de disciplină (vol. I, f.d. 157) și cu acordul organului sindical (vol. I, f.d. 145).

La fel, a fost apreciat ca fiind neviabil argumentul reclamantului precum că la aplicarea sancțiunii disciplinare nu i-a fost explicat dreptul de a prezenta probe în apărare. Or, în virtutea legislației precum și a atribuțiilor de serviciu, inclusiv fișei postului, polițistul de frontieră este obligat să cunoască legislația în domeniu.

În atare circumstanțe, instanțele inferioare au conchis că, abaterea disciplinară admisă de către Alexei Grosu se subscrie încadrării de fapt și de drept efectuate de către angajator, iar tragerea la răspundere disciplinară a acestuia cu aplicarea sancțiunii sub formă de eliberare din serviciu este proporțională faptei (abaterii) comise, în măsură în care aceasta pe deplin întrunește elementele unei abateri disciplinare, totodată fiind nemijlocit recunoscută de către reclamantul Alexei Grosu.

Astfel, în măsura în care fapta lui Alexei Grosu este recunoscută nemijlocit de către acesta, instanțele de fond au dedus că nu dispun de temeiuri certe și plauzibile pentru a anula ordinul de sancționare disciplinară.

La 14 martie 2019, Alexei Grosu, reprezentat de avocatul Valentin Găină, a declarat recurs împotriva deciziei din 13 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău (vol. II, f.d. 73-82).

În motivarea recursului a invocat că, instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor argumentelor invocate în cererea de apel, iar circumstanțele constatate de instanțele inferioare sunt în contradicție cu materialele cauzei. Drept consecință, la judecarea cauzei a fost dată o apreciere eronată probelor din dosar, iar instanțele judecătorești au aplicat eronat normele de drept material.

Sub acest aspect, a menționat că instanța de apel nu a ținut cont de faptul că, din însăși materialele anchetei de serviciu rezultă că Alexei Grosu într-adevăr se simțea rău, era bolnav, având febră. Mai mult ca atât, nici în cadrul anchetei de serviciu și nici de către instanțele de judecată nu a fost dată apreciere faptului că sectorul de poliție nu dispune de colaborator al serviciului medical, care ar fi putut stabili starea de sănătate a lui Alexei Grosu. Deci, acesta a fost lipsit de posibilitatea de a se adresa unui medic pentru a constata starea sa de sănătate.

Dealtfel, despre faptul că este bolnav, salariatul a anunțat șeful de schimb, care era superiorul nemijlocit și persoana responsabilă, acesta din urmă fiind obligat să raporteze șefului de sector pentru a decide privitor la înlocuirea recurentului cu o altă persoană.

La fel, reprezentantul recurentului a considerat că, este eronată concluzia instanțelor inferioare în privința existenței acordului organului sindical la eliberarea din funcție a lui Alexei Grosu. Or, adresările eliberării din funcție a lui Alexei Grosu contravin prevederilor legislației în vigoare, din motiv că sunt înaintate de persoane care nu au atribuții de angajator.

De asemenea, Curtea de Apel Chișinău nu a dat o apreciere cuvenită faptului că ordinele de sancționare disciplinară a lui Alexei Grosu nu au fost emise și semnate de către angajator, dar de către șeful adjunct al Departamentului V. Fiodorov, care nu a fost investit cu astfel de atribuții. Or, conform punctelor 15 și 16 din Regulamentul Departamentului Poliției de Frontieră, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 434 din 19 iunie 2012, șefii adjuncți ai Departamentului exercită conducerea sectorului de activitate atribuit în competență de șeful acestuia. În cazul lipsei șefului Departamentului, atribuțiile acestuia sunt exercitate de unul din șefii adjuncți ai Departamentului, desemnat prin ordinul ministrului afacerilor interne pentru exercitarea temporară a funcției.

În condițiile speței, șeful adjunct V. Fiodorov a fost numit de către ministrul de interne, în baza ordinului nr.3ef din 11 ianuarie 2017 emise de MAI, pentru a îndeplini atribuțiile funcționale ale șefului Departamentului pe perioada absenței acestuia – 04-11 ianuarie 2017. Însă, ordinul nr.3ef din 11 ianuarie 2017 emis de MAI a fost înregistrat la DPF sub nr.877 abia la 16 ianuarie 2017. Respectiv, la momentul semnării ordinelor nr.30ps și 33ps din 11 ianuarie 2017, nu se cunoștea despre acordarea unor astfel de atribuții șefului adjunct V. Fiodorov.

Reprezentantul recurentului a relevat că, instanța de apel nu a dat o apreciere amplă argumentului precum că materialele anchetei de serviciu sunt contradictorii în privința misiunii patrului în componența căreia intra sergentul Alexei Grosu. Or, potrivit acestor materiale, misiunea patrului consta în supravegherea frontierei de stat la semnele de frontieră 1097 și 1098, însă nefiind indicate date concrete în privința planificării patrului ca staționară, mobilă sau mixtă, cât și intervalul de timp al aflării pătrulei în fiecare din acest regim.

Totodată, instanța de apel nu a dat o apreciere legală probelor în partea legitimității inițierii anchetei de serviciu, și anume atribuțiilor persoanei care a inițiat-o. Or, prin prisma legii, ancheta de serviciu este inițiată de către angajator,

iar în lipsa acestuia, de persoana care îl înlocuiește. În speță, însă, ancheta de serviciu a fost inițiată de către șeful adjunct al DPF al MAI, V. Garștea, iar angajatorul, la rândul său, nu a făcut dovada faptului că la momentul inițierii anchetei de serviciu acesta exercita temporar atribuțiile șefului Departamentului.

În această ordine de idei, recurentul Alexei Grosu, reprezentat de avocatul Valentin Găină, a solicitat admiterea recursului, casarea integrală a deciziei din 13 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 12 martie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, cu emiterea unei decizii noi, prin care să fie admisă acțiunea depusă de Alexei Grosu, în sensul formulat în cererea concretizată.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În debut, Colegiul consideră oportun de a învedera că, în data de 01 aprilie 2019 a intrat în vigoare Codul administrativ al Republicii Moldova, aprobat prin Legea nr. 116 din 19 iulie 2018, fapt ce rezultă din articolul 257 alin. (1) al acesteia.

În această consecvență, este notabil că potrivit articolului 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Aderent, articolul 195 din Codul administrativ statuează că, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169–171.

În această consecvență, se deduce că admisibilitatea recursului depus de Alexei Grosu, reprezentat de avocatul Valentin Găină, împotriva deciziei din 13 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău urmează a fi efectuată conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a Codului administrativ, și anume în conformitate cu normele Codului de procedură civilă.

Astfel, în conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza Lebedinschi vs Republica Moldova, 16 septembrie 2015, § 32; cauza Sultan vs Republica Moldova, 5 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, cauzele Marc Brauer vs Germania, 1 septembrie 2016, § 34; Miessen vs Belgia, 16 octombrie 2016, § 64; Samardžić vs Croația, 20 iulie 2017, § 28; Zubac vs Croația (Marea Cameră), 5 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 13 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele Levages Prestations Servicii vs Franța, 25 octombrie 1996, § 40; Tricard vs Franta, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; Freitag vs Germania, 19 iulie 2007, § 37; Marc Brauer, 1 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură stabilit în ani, luni sau zile începe să curgă în ziua imediat următoare datei calendaristice stabilite, datei comunicării actului de procedură sau producerii evenimentului ori momentului care a condiționat începutul lui.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele Tricard vs Franta, 10 iulie 2001, § 29; Nicolae Popa vs România, 9 decembrie 2014, § 16; Tence vs Slovenia, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele Ponomaryov vs Ucraina, 3 aprilie 2008, § 41; Ustimenko vs Ucraina, 20 octombrie 2015, § 47).

Astfel, completul de admisibilitate opinează că, în speță, calea de atac în ordine de recurs a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece din materialele cauzei nu poate fi stabilită data când decizia din 13 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost comunicată lui Alexei Grosu și/sau reprezentantului

acestui, avocatului Valentin Găină, iar drept consecință nu poate fi stabilit momentul când începe să curgă termenul de exercitare a dreptului de a ataca hotărârea judecătorească.

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând

în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de Alexei Grosu, reprezentat de avocatul Valentin Găină, rezultă că acesta nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate.

Sub acest aspect, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Alexei Grosu, reprezentat de avocatul Valentin Găină, nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de Alexei Grosu, reprezentat de avocatul Valentin Găină, nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererea de recurs a fost depusă după ce Alexei Grosu a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 25 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un

recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a declara recursul lui Alexei Grosu, reprezentat de avocatul Valentin Găină, împotriva deciziei din 13 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 195, 258 alin. (3) și art. 246 din Codul administrativ și art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se declară inadmisibil recursul depus de Alexei Grosu, reprezentat de avocatul Valentin Găină împotriva deciziei din 13 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Nicolae Craiu